

Προδικαστικό ερώτημα

Η οδηγία 92/12/ΕΟΚ⁽¹⁾, ερμηνευόμενη ενόψει των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης, ιδίως δε των αρχών της αποτελεσματικότητας αυτού, της ασφάλειας δικαίου και της αναλογικότητας, έχει την έννοια ότι απαγορεύει την εφαρμογή, σε υπόθεση όπως η παρούσα, νομοθετικής διάταξης κράτους μέλους, όπως είναι εκείνη του άρθρου 108 του Τελωνιακού Κώδικα, σύμφωνα με την οποία μπορεί να κηρυχθεί αλληλεγγύως υπεύθυνος για την πληρωμή διοικητικών προστίμων, λόγω λαθρεμπορίας, ο εγκεκριμένος αποθηκευτής προϊόντων τα οποία διακινήθηκαν από τη φορολογική αποθήκη του υπό καθεστώς αναστολής επιβολής των αναλογούντων φόρων και τα οποία εξήλθαν αντικανονικά από το εν λόγω καθεστώς, συνεπεία λαθρεμπορικής παράβασης, ανεξαρτήτως του εάν αυτός είχε, κατά το χρόνο διάπραξης της παράβασης, την κυριότητα των εμπορευμάτων, βάσει των κανόνων του ιδιωτικού δικαίου, και, περαιτέρω, ανεξαρτήτως του εάν οι δράστες της παράβασης, που ενεπλάκησαν στη διακίνηση αυτή, είχαν συνάψει ορισμένη συμβατική σχέση με τον εγκεκριμένο αποθηκευτή, από την οποία να προκύπτει ότι δρούσαν ως εντολοδόχοι του;

(¹) Οδηγία 92/12/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 25ης Φεβρουαρίου 1992 σχετικά με το γενικό καθεστώς, την κατοχή, την κυκλοφορία και τους ελέγχους των προϊόντων που υπόκεινται σε ειδικούς φόρους κατανάλωσης (ΕΕ L 76, σελ. 1).

Αναίρεση που άσκησε στις 12 Δεκεμβρίου 2014 η H & R ChemPharm GmbH κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-551/08, H & R ChemPharm GmbH κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής στις 24 Φεβρουαρίου 2015

(Υπόθεση C-95/15 P)

(2015/C 138/57)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: H & R ChemPharm GmbH (εκπρόσωποι: M. Klusmann και S. Thomas, δικηγόροι)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει στο σύνολό της την απόφαση που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) στις 12.12.2014 στην υπόθεση T-551/08, στο μέτρο που την αφορά·
- επικουρικά, να μειώσει εύλογα το πρόστιμο ύψους 22 εκατομμυρίων ευρώ που της επιβλήθηκε με το άρθρο 2 της προσβαλλόμενης αποφάσεως·
- όλως επικουρικά, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προς έκδοση νέας αποφάσεως·
- να αναρέσει την κρίση ότι η ανααιρεσείουσα έπρεπε, του άρθρου 90, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να καταδικαστεί σε δικαστικά έξοδα ύψους 10.000 ευρώ·
- να καταδικάσει την αναηρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναίρεση στρέφεται κατά της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 12ης Δεκεμβρίου 2014 (αριθμός πρωτοκόλλου 651533) στην υπόθεση T-551/08, H&R ChemPharm GmbH κατά Επιτροπής, με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή που είχε ως αίτημα να ακυρωθεί η απόφαση K(2008) 5476 τελικό της Επιτροπής, της 1ης Οκτωβρίου 2008, (υπόθεση COMP/39181 — Κηροί κηροποιίας), στο μέτρο που αφορούσε την ανααιρεσείουσα.

Η αναιρεσείουσα (και πρωτοδίκως προσφεύγουσα) προβάλλει τους ακόλουθους λόγους προς στήριξη της αναιρέσεώς της:

1. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει, συγκεκριμένα, παράβαση του άρθρου 81 ΣΕΚ [101 ΣΛΕΕ] λόγω της αντιφατικότητας και της ανεπαρκούς τεκμηρίωσης του σκεπτικού της αποφάσεως περί της διαρθρώσεως της επιχειρήσεως και της ευθύνης της αναιρεσείουσας, στο οποίο το Γενικό Δικαστήριο στήριξε την παράβαση του άρθρου 81 ΣΕΚ. Η βασική αντίφαση συνίσταται στο ότι το Γενικό Δικαστήριο, ενώ ως προς τον καταλογισμό της παραβάσεως αντιμετωπίζει ενιαία την αναιρεσείουσα και την συνδεδεμένη μετ' αυτής εταιρία Tudaretrol, αντιθέτως ως προς την επιβολή του προστίμου τις θεωρεί αυτοτελείς οντότητες. Επειδή από το σκεπτικό της αποφάσεως δεν προκύπτει αν η αναιρεσείουσα και η Tudaretrol αποτελούν ενιαία οντότητα ή δύο διαφορετικές επιχειρήσεις, η αναιρεσείουσα επικαλείται συγχρόνως και παράβαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως (άρθρο 296 ΣΛΕΕ) και των θεμελιωδών δικαιωμάτων άμυνας.
2. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι έγινε εσφαλμένος καταλογισμός της συμπεριφοράς ενός υπαλλήλου ο οποίος εργαζόταν παράλληλα σε περισσότερες νομικά αυτοτελείς επιχειρήσεις. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι της καταλόγισε ευθύνη για τη συμπεριφορά του συγκεκριμένου υπαλλήλου χωρίς να διαπιστώσει αν αυτός προέβη τελικά στις επίμαχες ενέργειες για λογαριασμό της αναιρεσείουσας. Η σχετική νομική κρίση του Γενικού Δικαστηρίου αντιβαίνει στο άρθρο 81 ΣΕΚ. Ταυτοχρόνως το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την αρχή της δίκαιης δίκης, καθόσον με νομικώς αβάσιμη αιτιολογία απέρριψε πρόταση της αναιρεσείουσας για προσκόμιση αποδείξεων σχετικά με τις πραγματικές αρμοδιότητες του υπαλλήλου (παράβαση του άρθρου 6 ΕΣΔΑ).
3. Με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται ουσιώδη σφάλματα κατά την ερμηνεία του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003⁽¹⁾ όσον αφορά τον κύκλο εργασιών που λαμβάνεται υπόψη για την επιβολή του προστίμου. Κατά την αναιρεσείουσα, η εσφαλμένη ερμηνεία συνίσταται στο ότι το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε να ληφθεί υπόψη ο κύκλος εργασιών τρίτης επιχειρήσεως κατά τον υπολογισμό του προστίμου, καίτοι δεν αμφισβητείται ότι η εν λόγω επιχείρηση ούτε συμμετείχε στην παράβαση ούτε αποτελεί ενιαία οικονομική οντότητα με την αναιρεσείουσα. Εξάλλου η απόφαση δεν αναφέρει στο σκεπτικό της τη νομική βάση στην οποία στηρίζεται, για τον καθορισμό του προστίμου, η συνεκτίμηση του κύκλου εργασιών τρίτου παρά το γεγονός ότι δεν πρόκειται για ενιαία οικονομική οντότητα. Ως εκ τούτου, το σκεπτικό του Γενικού Δικαστηρίου αντιβαίνει όχι μόνο στο άρθρο 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003, αλλά και στις απαιτήσεις της νομολογίας ως προς την ορθή αιτιολόγηση νομικών πράξεων (άρθρο 296 ΣΛΕΕ).
4. Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα διατείνεται, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο κατά τον υπολογισμό του προστίμου έλαβε υπόψη κύκλους εργασιών εταιριών που είχαν αποκτηθεί μόλις στο τέλος της περιόδου κατά την οποία φέρεται να διαπράχθηκε η παράβαση και τους προσμέτρησε αναλογικά για ολόκληρη την περίοδο της υποτιθέμενης συμμετοχής της στην παράβαση. Τούτο δεν συνάδει με την προσέγγιση που ακολούθησε το Γενικό Δικαστήριο στην παράλληλη απόφαση η οποία εκδόθηκε στην υπόθεση *Esso* (2). Με την απόφαση *Esso* το ίδιο δικαστήριο είχε κρίνει ως προς το ίδιο σημείο των ίδιων πραγματικών περιστάσεων ότι μία τέτοια πρακτική της Επιτροπής θα οδηγούσε σε τεχνητή αύξηση του κύκλου εργασιών ο οποίος λαμβάνεται υπόψη για τον καθορισμό του προστίμου. Η εν λόγω άνιση μεταχείριση στοιχειοθετεί παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003. Επειδή, εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δεν απάντησε στις σχετικές αντιρρήσεις της αναιρεσείουσας, η προσβαλλόμενη απόφαση πάσχει επίσης από έλλειψη αιτιολογίας (άρθρο 296 ΣΛΕΕ). Περαιτέρω η αναιρεσείουσα κάνει λόγο για σφάλματα του Γενικού Δικαστηρίου κατά τον υπολογισμό του κύκλου εργασιών, τα οποία ισχυρίζεται ότι είχαν ως συνέπεια το να ληφθούν δύο φορές υπόψη ορισμένες πωλήσεις.
5. Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι κατά τον καθορισμό του προστίμου εμφοιχώρησαν πλείονα νομικά σφάλματα και, ιδίως, ότι στην αναιρεσείουσα επιβλήθηκε πρόστιμο δυσανάλογο σε σχέση με τα επιβληθέντα σε άλλες επιχειρήσεις που συμμετείχαν στην προβαλλόμενη παράβαση (παράβαση του άρθρου 23, παράγραφος 3, του κανονισμού 1/2003). Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, όσον αφορά τη σοβαρότητα της παραβάσεως, τις διαφορές που υπήρχαν ανάμεσα στη συμμετοχή της αναιρεσείουσας στην παράβαση και στη συμμετοχή άλλων εταιριών, καθώς και ότι προσμέτρησε σε δυσανάλογα υψηλό βαθμό το μέγεθος της εταιρίας.
6. Με τον έκτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο νομικά σφάλματα κατά τον καθορισμό των δικαστικών εξόδων λόγω του καταλογισμού μη τεκμηριωμένων πρόσθετων εξόδων τα οποία δήθεν προκλήθηκαν από την αναιρεσείουσα (παράβαση του άρθρου 90, στοιχείο α', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και των άρθρων 296 ΣΛΕΕ και 6 ΕΣΔΑ). Υποστηρίζει ότι, αφενός, δεν υφίστανται τέτοιου είδους έξοδα και, αφετέρου, δεν έτυχε ακρόασεως πριν από την έκδοση αποφάσεως επί των δικαστικών εξόδων.

(1) Κανονισμός (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 και 82 της συνθήκης (ΕΕ L 1, σ. 1).

(2) T-540/08, EU:T:2014:630.